

1
A. Neviera

948 E. Broadway

Boston Mass.

Vytis

(The Knight)

★

29

PALANGOS KOPOS

Sausio-January 31, 1931, Nr. 2 (304)

LIETUVOS VYČIŲ ORGANAS

Šis Bankas Yra Vedamas Žmonių, Kurie Tikrai Užsitarnauja Pasitikėjimo.

Kai Jūs pasirenkate šį banką, Jūs reiškiate pilną pasitikėjimą žmonėms, kurie jį prižiūri ir kurių tinkamumas tai vietai yra įrodomas jų užimamomis vietomis biznyje... Šis bankas po jų gera priežiūra nuolat augo per praeitus 19 metų, teikdamas savo kostumeriams kas kart didėjanti ir gerėjanti patarNAVIMA.

DIREKTORIAI:

J. W. EMBREE
President Rittenhouse and
Embree Company

A. HARRIS
President Harris Brothers Co.

WM. N. JARNAGIN
President of the Bank

S. T. KIDOO
Vice-President and Treasurer
Fairbanks, Morse and Co.

P. L. KNOEDLER
President Community Motors,
Incorporated

JULIUS KRAMER
President Pullman Couch Co.

JOHN MAGNUS
President Magnus and Co.

ARTHUR MEEKER
Director, Armour and Co.

President, Arcady Farms
Milling Company

FREDERICK W. MOORE
Moore, Case, Lyman and Hubbard

FRANK J. PALT
Mortgage Banker

H. S. PORONTO
Trustee, Central Manufacturing
District, Chicago Vice-President
the Union Stock Yard and
Transit Co., President, United
States Cold Storage Corp.

ROY S. RIPPLE
Vice-President, Rockwood
Sprinkler Company

HARRY S. SCHRAM
Secretary and Treasurer
Straus and Schram

DAVID E. SHANAHAN
Chairman of the Board of
Directors of the Bank Real
Estate and Bonds Director,
E. L. Essley Machinery Co.

SIGMUND SILBERMAN
Chairman of the Board
S. Silberman and Sons

FRANK L. WEBB,
Vice-President of the Bank

CENTRAL *Manufacturing* District BANK

A TRUST COMPANY

1110 West 35th Street

A State Bank A Clearing House Bank

knights of lithuania ❖ ❖

dance ❖

music by
smitty's radio artists

crystal ballroom

del prado hotel

5307 hyde park boulevard

❖ ❖

february seventh

DR. S. BIEŽIS

Physician & Surgeon

Office: 2201 WEST 22nd STREET
Cor. S. Leavitt St. Phone Canal 6222

Residence: 6640 So. Maplewood Avenue
Phone Republic 7868—By Appointment

Hours: 1-3, 7-8 P.M., Sun. 10-12 Noon

Phone Canal 6222

DR. G. I. BLOZIS

DENTIST

Hours: 9 to 12 a.m. and 1 to 9 p.m.
Sunday by appointment only

2201 W. 22nd & So. Leavitt Sts.
Res. Tel. Hemlock 5949

Tel. Lafayette 5820

DR. J. A. PAUKŠTYS

DENTISTAS—X-RAY

4193 Archer Avenue

Telephone Hemlock 0066

Dr. B. J. Rooth

X-RAY

LIETUVIS DENTISTAS

7054 So. Western Avenue

Phone Boulevard 1401

DR. V. A. SIMKUS

Physician and Surgeon

Hours: 2 to 4 and 7 to 9 p.m.
Sundays 10 to 12 a.m.

3343 SO. HALSTED STREET

Res. 6641 South Albany Avenue
Tel. Prospect 1930

DR. M. T. STRIKOL

Gydytojas ir Chirurgas

Office: 2423 West Marquette Road
Hours: 2 to 4 p.m. Tel. Prospect 1930
Office: 4601 South Ashland Avenue
Hours: 6 to 8 p.m. Boulevard 7820

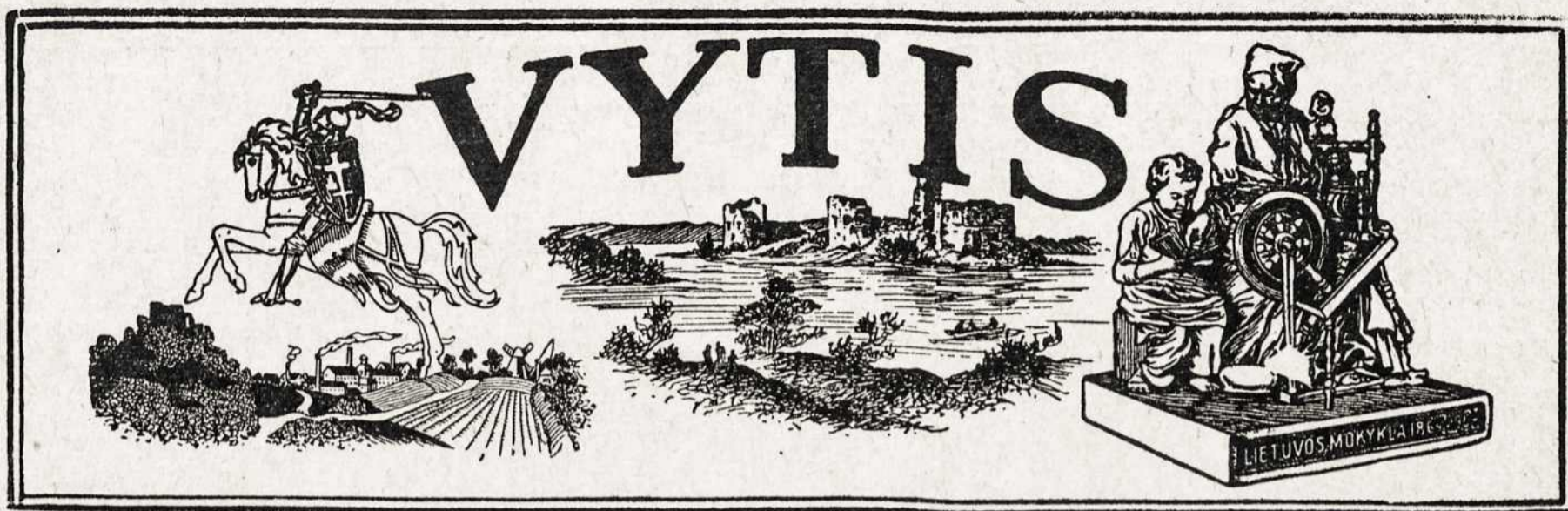
Office Phone Canal 0257

Residence: 6600 S. ARTESIAN AVE.
Phone Prospect 6659

DR. P. Z. ZALATORIS

PHYSICIAN & SURGEON

1821 S. Halsted St., Chicago

Dvisavaitinis iliustruotas Jaunimo Laikraštis

Lietuvos Vyčių Organizacijos Organas

Tomas XIII

Sausio-January 31 d., 1931

Nr. 2 (304)

Entered as Second Class Matter Oct. 23, 1915 at the P. O. at Chicago, Ill., Under Act of March 3, 1879, Accepted for mailing at special rate of postage provided for in Section 1103, Act of October 3, 1917, authorized on April 12, 1921.

"VYTIS" (The Knight)

Published Semi-Monthly by Knights of Lithuania (Lietuvos Vyčiai)
SUBSCRIPTION RATES:

Yearly _____ \$3.50
6 Months _____ 2.00
In foreign countries and Chicago yearly _____ 4.00

ADVERTISING RATES ON APPLICATION.

Address all communications to:

"VYTIS"

4736 S. WOOD STREET

CHICAGO, ILLINOIS

Telephone Lafayette 6298

"VYTIS"

Jaunimo dvi-savaitinis laikraštis. Laidžia Lietuvos Vyčiai.

PRENUMERATA:

Metams _____ \$3.50
Pusmečiui _____ 2.00
I Užsienį ir Chicagoj Metams _____ 4.00
Pavieniais Numeriais _____ .20

"VYTIS"

4736 S. WOOD STREET

CHICAGO, ILLINOIS

Telephone Lafayette 6298

KO MES SIEKIAME?

Įvairūs moksliski tyrinėjimai yra jau galutinai nustatę, kad žmogus iš prigimties yra palinkęs prie draugijos — vienatvė jam baisi. Todėl mes matome, kad jau jaunose kūdikių dienose jie pradeda burtis į mažus būrelius (gangs) ir tuomi stengiasi atsiekti įvairių tikslų. Tą patį daro ir augesnieji: jie grupuojasi į brolijas, politinius bei socialius kliūbus, ir tuomi nori palaikyti tarpiausius santykius tarpusavy.

Ko gi Vyčiai siekia? Vyčių organizacija yra socialio pobūdžio ir turi savo tiksle daugiau negu draugiškumo ryšių palaikymą. Ji stengiasi mus supažindinti su mūsų tėvėlių gimtąja kalba, jų šalimi ir papročiais. Kitaip sakant Vyčiai mokinasi tam tikros geografijos, kuri, aišku, didina jų intelektą. Toliau Vyčiai nori priuošti savo narius gerais Amerikos piliečiais, kurie suprastų savo krašto svarbą ir rūpintų jo reikalais. Negana to. Per savo įvairius dramas, debatų ir sporto ratelius Vyčiai stengiasi auklėti fiziniai ir dvasiniai.

Kyla klausimas, ar yra kita toki graži ir turininga lietuvių jaunimo organizacija Amerikoje? Atsakymas aiškus — ne. Todėl visas lietuvių jaunimas privalo spiestis į šią organizaciją ir kartu įtraukti savo draugus ir drauges.

Šis mėnuo ir ateinantis yra Vyčių Vajaus mėnuo. Lai kiekvienas vytis-ė naudoja visus savo "salesmanship" gabumus ir parduoda mūsų organizacijos idėją tokiems jaunuoliams, kurie dar nepažįsta mūsų kilnių siekių. Atminkite, jei mes norime būti galingais ir nuveikti didelius darbus, mums reikia daugiau vienybės, didesnio skaičiaus. Be to, jau laikas atėjo, kada Amerikos lietuvių jaunimas turi jungtis į organizacijas, turi nusistatyti savo veikimo planus ateičiai ir rengtis prie didesnio visuomeninio darbo. Dabar yra laiko mums susipažinti, išsirinkti vadus ir traukti pirmyn. Taigi, Vyčiai, lai būna šis vajuš vienas iš gyviausių! Lai visi Vyčiai laiko sau už pareigą prirašyti nors po vieną narį, o tuo syk, visi kaip vienas, nauji ir seni, insimės darbo ir nešime Vyčių vėliavą pirmyn.

Lietuvos Vyčių Centro Dvasios Vadui

Kun. Pranui Vaitukaičiui

Jo mylimam tėveliui mirus, gilies
užuojautos reiškia

LIETUVOS VYČIŲ ORGANIZACIJA.

VIEŠPATIE, TAU MŪSŲ ŠIRDYS!

Jos užaugusi duktė verkdama stovėjo prie karto, kuriame mirusioji dabar ilsėjosi taip ramiai, taip švelniai, tarsi, mintis jai būtų tik miegas. Mirties Viešpatyje ramus dvelkimas, tarsi, sklido nuo lavono ir darė jį gerbtiną.

Ilgai duktė žiūrėjo motinai į veidą, pagaliau apsigrežė, paėmė iš senoviškos dėžutės, kuri čia pat stovėjo užanspauduotą pakietelį ir žiūrėjo į antraštę:

“Atminimui mielajai dukrai; atidaryti po mano mirties.”

Taip buvo užrašyta.

Su ašaromis pabučiavo mergaitė drebančia ranka rašytas eilutes ir ėmė plėsti anspaudą.

Pakietėlyje buvo keliolika pageltusių prirašytų lapų. Kas ten buvo rašoma, netrukus sužinosime; tai paprasta istorija, kaip mirusioji išmoko melstis.

Istorija tokia:

“Aš buvau dvidešimties metų jauna mergina, kai mano tėvelis, stambus pirklys ir fabrikantas, su manimi keliavo po Šveicariją. Buvo puikios vasaros dienos; aš dziūgavau; mane žavėjo puiki gamta, kurią aš pirmą kartą tokia mačiau. Rūpesčių aš neturėjau: ko turėtų rūpintis jauna, sveika, nesugadinta mergaitė, vienturtė duktė ir paveldėtoja tokio didelio turto pačiame jaunatvės žydėjime! Mano motina buvo mirusi, kai aš buvau dar kūdikis, todėl nuo jaunų dienų užaugau savarankiškai, bet visuose pasauliniuose ir meno dalykuose puikiai pasiruošusi; visi mūsų namai, ir tėvelis buvo mano valdžioje.

“Tik vieno aš nesimokiau — melstis.

“Motina neparodė, kaip aš turiu sudėti rankas maldai, niekad man, kūdikiui, neliepė melstis. Aš lankiau aukštesniausias mokyklas, bet religijos pamokos čia buvo tik antraeilis dalykas. Aš priėmiau pirmąją Šv. Komuniją, ne tai nevertai, bet nesuprasdama tos dienos svarbos. Aš buvau dora, bet vien dėl to, kad mane saugojo aplinkuma ir įgimtas jausmas. Paskutinius šešerius metus aš buvau nebuvisi bažnyčioje, nepriėmusi Šv. sakramentu. Aš tai dariau ne iš blogos valios, bet iš nežinojimo ir tikėjimo savo tėveliu, kuris sakė, kad mums bažnyčia esanti nereikalinga, bažnyčios oras esąs tvankus, nesveikas ir šaltas. Jis atliekęs savo pareigas kaip teisingas žmogus, ir tai esanti jo malda ir pamaldos; daugiau nieko ir nereikia.

“Aš tuo ir tikėjau. Taip ir gyvenau grynoje pagonybėje. Nekabojo kryžius mano lovos galvūgaly; kambario nepuošė Dievo ir Motinos paveikslas; niekur nebuvo matyti nei švęstam vandeniui indėlio nei maldaknygės. Gyvenau diena iš dienos be Dievo, be tikėjimo, ir buvau linksma, dirbau šauniai, negalvojau nei apie ateitį nei apie amžinybę. Visa, kas primintų Dievą, man buvo tolima, ir man atrodė, kad aš užtrokščiau ar turėčiau mirti, jeigu nueičiau į bažnyčią.

“Praslinko bėmaž keturiolika dienų Ragace Šveicarijoje. Buvo smagu viešėti. Kartą geležinkeliu aš viena padariau ekskursiją į Churą ir tik po pietų grįžau į Ragacą pas tėvelį.

“Vagonas buvo grūste prisigrūdęs; aš gavau atsisėsti prieš vieną žmogų, kurį pirmu pažvelgimu pastebėjau esant girtą. Aš užsidengiau šydu veidą ir nusigrežiau į langą, kad nesutikčiau jo begėdiško žvilgsnio. Bet jis man nedavė ramybės, darydamas storžieviškas

pastabas ir juokus. Man ašaros riedėjo per veidus iš gėdos ir moralinės kančios; žmogus darėsi vis įzulesnis. Staiga atsirado — aš nežinau kuriuo būdu — prie manęs jaunas ponas katalikų dvasiškis ir mandagiai pasakė, kad jis kiek toliau užpakalyje sėdįs su keliomis poniomis; jisai sutinkąs pasikeisti vietomis, jeigu aš norėčiau.

“Tas ponas man pasirodė, tarsi angelas iš dangaus. Aš padaviau jam ranką padėkojau susijaudinus ir, kiek galėjau, širdingai už išgelbėjimą, ir atsisėdau jo vieton, kur manęs niekas nekliudė.

“Pasigėrusis dabar visai padūko. Iš karto keliavo kunigus ir jezuitus, pagaliau ėmė, plūsti ir šlykščiai kalbėti. Kunigas, ištikrųjį, kaip pragaran pateko. Kai kurie ten buvę vyrai tik juokėsi pasigėrusiojo begėdiškumu; niekas neužtarė kunigą; visi gėdijosi jo drabužių ir luomo.

“Dvasiškis neatsakė nė vieno žodžio tik ramiai sau žiūrėjo pro langą.

“Pagaliau privažiavom Ragacą: aš išlipau, ir kunigas. Dar kartą jam padėkojau ir apgailėstavau, kad dėl manęs turėjo tiek daug nukentėti. Bet jis pasirodė toks paprastas ir ramus! Aš pastebėjau, kad jo siela likus nepaliesta pykčio ar neapykantos. Tada sužinojau, kad jis žada keliomis dienomis Ragace apsistoti, net tame pačiame viešbutyje, kuriame gyveno mano tėvelis.

“Tėvelis kartą jį pakvietė padaryti ekskursiją į Pfeferį. Visi keliavome kartu ir ypač smagiai jautėmės. Kelyje aš jam pasakiau kad Regensburgą, Niurnbergą, Bambergą, ir Miuncheną mes jau aplankę. Jis paklausė: “O Bambergo katedrą ar matėte?”

“Aš atsakiau: “Į bažnyčią aš neinu, nemėgstu bažnyčių ir jų oro”.

“To išgąstingo žvilgsnio, kuriuo pirmu akimirksniu jaunas dvasiškis pažvelgė į mane, ir tos jo veido permainos, išbalimo, aš niekad neužmiršiu.

“Tiesa jis stengėsi būti ramus, bet aš gerai pastebėjau ir supratau, kad tame žvilgsnyje glūdėjo tikras apsvyrimo skausmas.

“Man pasidarė nejauku. Pradėjau mąstyti, kodėl aš netikiu.

“Mano širdis pradėjo nerimti.

“Dvasiškis klausė mano netikėjimo motyvų, bet aš tik pusiau girdėjau jo klausimus ir kalbą ir atsakinėjau išblaškius. Tasai išgąstingas skaisčių akių žvilgsnis nėjo man iš minties.

“Kitą dieną jis iškeliavo.

“Prieš tai aplankė jisai mus, o mes jį.

Atminimui ir padėkai aš jam daviau mažą dovanėlę.

“Jis prašė mane priimti darbščios rankos tapytą pergamento paveiksluką. Jame buvo vaizduojamas prie kryžiaus Išganytojas, su išskėstom rankom, tartum norėtų žiūrėtoją apkabinti; apačioj jaunas kunigas tvirtais brožais buvo parašęs žodžius: “Tu sau mus sutvėrei o Dieve, ir nenurims mūsų širdys, kol atsilsės Tavyje. Šv. Augustinas”.

Šie žodžiai palietė mano vidų. Manyje virpėjo ilgesys, tik nežinojau ko. Pradėjau savo gyvenimą tirti ir pamačiau, mane buvus labai paviršutinišką.

“Mes keliavome toliau ir atvykome į Bregencą. Šiame žaviame ežerų kampelyje nutarėm pasilikti kol patiks. Apylinkes dažnai apkeldavau aš viena, nes tėveliui buvo sunku laiptoti po kalnus.

“Tačiau bažnyčion dar vis nėjau.

“Vieną popietį ėjau per miestelį išilgai klonių, netoli bažnyčios, pro dominikonų vienuolyną. Pasukau pro kampa, nejučiomis paėjau kelis žingsnius toliau ir atsiduriau prieš dideles duris. Aš supratau, kad čia eina į bažnyčią ar koplyčią, bet negalėjau spirtis, turėjau įeiti vidun.

“Koplyčia buvo visai tuščia. Čia viešpatavo ypatinga tylą. Pasaulis čia tai toli! Pasijutau valdoma kažko nematomo. Aš maniau ir jaučiausi visai į kitą pasaulį patekusi. Kaip čia visa ramu, gražu, neapsakomai taiku! Chorelis, altoriai, suolai toki švarūs, visa nepaprastai pritaikyta maldos nuotaikai! O štai šaliniame altoriuje koks paveikslas! Žemiau Sopulingoji Dievo Motina, aukščiau Išganytojas, rodąs savo širdį, kunigo arnote, aš atsisėdau, pradėjau stebėti ir negalėjau atitraukti akių.

“Tuo tarpu kažkas sujudėjo aukštai galerijoje. Pasigirdo lengvi žingsniai; ir vėl tylą. Tai buvo vienuolės, kurios rinkosi giedoti kompletų. Staiga pradėjo vienas grynas moteriškas balsas, tuoj pritarė kiti, ir stebuklingu choru kilo mergystės malda aukštyn. Besimeldžiančiųjų aš nemačiau, tik atsidėjus ir susijaudinusi klausiau — geriausių dainininkių taip neklausiau. Ir koki burtai šių grynų, tvirtų, aiškių ir kartu kuklių balsų taip traukė mane? Maniau, girdžiu angelus. Pagaliau malda nutrūko. Švelnus vargonų tonas; moterų choras pradėjo giedoti turinį Salve Regina. Prisiminiau maldos turinį, nes mokykloje ją buvau mokiusis. Kai suskambėjo paprasti akordai, mane pagavo kažkoks jausmas. “Kodel tu nesimeldi?” Šaukė kažkas manyje baisiai prikaišiodamas, kai jos giedojo: Et Jesum benedictum fructum... O kai suskambėjo neapsakomai švelnus ir nuoširdus — O clemens o pia, o dulcis Virgo Maria! — aš negalėjau ilgiau išsilaikyti. Aš ėmiau verkti — pasijutau tokia vargšė, tokia neapsakomai nelaiminga, kad troškau mirtį, mano rimtis dingo; man atrodė, kad aš viso pasaulio apleista, išstumta. Tvirtai mano širdis šaukėsi. To, kuris ją sutvėrė: Dievo malonė veikė manyje savo visagalinčiu, tačiau saldžiu pajėgumu. Pati aš nieko negalėjau — puoliau ant žemės, ištiesiau abi rankas ir garsiai tariu, o koplytėlės tylą pakartojo mano žodžius: “Taip, o Dieve, Tu sau mane sutvėrei ir neras mano širdis rimties, kol atsilsės Tavyje”!

“Tada aš pradėjau melstis, Dievą maldauti ir šauktis — aš nežinau, ką aš sakiau, ko meldžiau, tik man buvo taip be galo gera, kad aš galėjau savo širdį išlieti Dievui. Rodos užtvanką vanduo pralaužė ir galingai nuūžė — taip lengva pasidarė širdžiai, kai aš prašymus ir atsiprašymus, gailestį ir meilę tikėjimą ir pasitikėjimą pareiškiau. Nežinau, kaip ilgai tai truko.

“Kai aš atsistojau ir nurimau, širdis plakė taip lengvai! Man buvo aišku, kad ir toliau jau turi būti kitaip.

“Bet kas daryti kaip pradėti?

“Kai aš iš koplytėlės išėjau, lauke stovėjo moterėlė ir prašė išmaldos. Daviau. Ji dėkodama tarė:

“Geroji panelė jeigu jums šis tas atlieka, sušelpkit ir vienuoles, kurios tokios pat vargšės kaip ir aš; joms badas žiūri į akis”.

“Sušelpiau.

“Priėjau prie vartelių, paskambinau ir padaviau pasirodžiusiai vienuolei savo pilną piniginę. Bemaž išsigandusi ji paėmė; aš greit tariu: “Gal pasimelstumėt už mane?”

“Mielai, dar šiandien visos kartu pradėsime už jus noveną”.

“Tuo atsiskyrėm. Vienuolių malda pabaigė tai, ką kunigo žvilgsnis su Dievo malone buvo pradėję. Aš sugrįžau prie Dievo. Nuvykau į Rydenburgą. Čia išbuvau visą mėnesį, dariau apmąstymus, krikščioniškai susitvarkiau dienos darbus, atlikau viso gyvenimo išpažintį ir su neapsakomu džiaugsmu priėmiau Šv. Komuniją.

“Tai mano naujojo gyvenimo džiaugsmingoji gimimo diena.

“Nuo tada aš tapau tvirta. Ir dabar, mano dukra, Dievo akyvaizdoje tau tvirtinu: laimingiausios mano gyvenimo buvo tos valandos, kada aš į save įsigilindavau — vienatvės maldos ir Komunjijos valandos. Ir tu tai patirsi; aš linkiu tau tos laimės. Bet aš ir įsakau ir išpėju Dievo vardu, kaip motina, kad tu melstumeis ir nepaliautum melstis, o tada, prižadau, sulauksi visokios laimės ir gausios palaimos. Nes jokia tiesa nėra teisingesnė už tąją, kuri yra visų kitų pamatas. “Tu o Dieve, sau sutvėrei mūsų širdis, ir nenurims jos, kol atsilsės Tavyje”.

Vertė V. Petručionis “R.”

F. Varden.

MEILĖ ČIKAGOJE

Betsi gyvena Čikagoje. Jos tėvas ir trys broliai ten pat. Visi jie liuoslaikiais sportuodavo. Tai vienas, tai kitas sumušdavo rekordą — žodžiu, šeima buvo garbinga.

Kai Betsi atėjo laikas tekėti, ji, būdama didelė priešgina tvirtai pareiškė: ‘mano vyras joku atvėju nebus sportininku!’ Tokį egzempliorių ji rado asmenyje apvalaus žmogelio Džino, kuris buvo visai padorus, šiek tiek drovus, bet labai simpatiškas vaikas. Ji jam pasakė: “Tamsta nepanašus, nei į mano tėvą, nei į brolius, aš tamsta myliu”. Ar visai taip ir tikrenybėje buvo — klausimas kitas. Bet jis neklausinėjo. Ji buvo graži, linksma, tad prisipažinimo meilėje ceremonija ji stačiai sužavėjo ir liko tik paskirti dieną sutuoktuvėms.

Tris savaitės Betsi ir Džimas praleido povestuvinėj kelionėj į Palmbičą. Betsi laikė rankose senai pagaidautą gyvatės odos krepšelį. Džimas dėvėjo trumpas kelnes ir avėjo vilnonėmis kojineis. Viskas rodyte rodė į ilgalaike laimę.

Sugrįžus Čikagon Džimas ėmė tarnauti kontoroje, o Betsi dažnai lankyti savo tėvą ir brolius, kurie nesiliovė tyčiojęsi iš Džimo, nemokančio žaisti nei golfo, nei kriketo, nei, pagaliau naujausio beisbolo. Jų įsitikinimu Džimas buvęs apskritas nulius. Stačiai idiotas, — sakė Betsi tėvas.

“Neapsitrynęs bernas”, — pūtė į vieną dūdą broliai.

Keletą savaičių Betsi niekuo į tuos pasityčiojimus neatsakinėjo. Ji pati išsirinko vyrą, atšieit — turi būti patenkinta. Bet kai vieną kartą jos jaunia-

sias brolis laimėjo kažkokį čempionatą, jos sieloje su skausmu pabudo jos sportiškos praeities atsiminimai. Dvi dienas ji galvojo, tarėsi su draugėmis ir pagaliau tarė savo vyrui, tarė taip, lyg būtų rengusis kalbėti apie pačius paprasčiausius kasdieninius reikalus.

— Klausyk, Džimai.

— Ką pasakysi, Betsi?

— Man atrodo, jog aš tave jau nemyliu taip, kaip seniau.

— Labai gaila, Betsi.

— Aš bijau, Džimai, kad aš jau visiškai tave nemyliu.

— O, Betsi, kaipgi galėjo įvykti tokia nelaimė? Aš tave myliu su pirmąsiais aistra.

— Nelaimė įvyko dėl to, kad tu nesportuoji. Visi laiko tave neapsukriu, dideliu bailiu ir tas man nepatinka.

— Ką gi aš privalau padaryti, Betsi, kad įrodyti, jog esu ir apsukrus ir ne bailys.

— Aš apie tai jau galvojau ir man kilo puiki mintis. Artimiausį sekmadienį aerodrome įvyks viešas skraidymas. Tu turi nusileisti parašiotu iš orlaivio ant žemės.

— Mielai aš tai padaryčiau, jei nekamuotų mane baimė, kad tu, brangioji, gali palikti našlė. Kaip gi tu gyvensi, manęs netekusi? Ar pagalvojai apie tai Betsi?

— Teisybę sakai, Džimai, reikia dar pagalvoti. Kitą dieną susimąščiusi Betsi vėl nušvito.

— Džimai!

— Ką Betsi?

— Tu gali drąsiai šokti. Aš viską numačiau.

— Ką gi tu numatei?

— Tu iš tikrųjų statai pavojun savo gyvybę. Didesnė pusė visų pirmą kartą šokančių iš orlaivio nemoka išskėsti parašiotą ir krinta į žemę lavonais. Ypač toki neapsukrūs kaip tu.

— Tai baisu.

— Ne taip jau labai. Tu gali nesirūpinti. Jei tau nepasiseks laimingai nušokti, aš ištekėsiu už tavo bičiulio Smitsono.

— O kodėl tu manai, kad Smitsonas tave ves?

— Aš su juo jau kalbėjau. Mudu susitarėm. Jis supažindino mane su savo medžiagiškoms išgalėm ir sudarė mūsų povestuvinės kelionės tvarkraštį. Be to viso jis dar parodė man tuos namus, kur mudu gyvenime. Aš stačiai sužavėta. Vadinasi tu drąsiai gali rizikuoti, nei kiek nesisielojant dėl mano likimo.

— Na, o jei man pavyks laimingai nušokti ir aš paliksiu gyvas, ar mylėsi mane tada, Betsi?

— Žinoma, Džimai.

— Puiku, Betsi. Aš pasielsiu taip, kaip tu pageidauji.

Aerodrome prisirinko virš šimto tūkstančių žmonių. Kol atliko programinę iškilmių dalį, Džimas ramiai sėdėjo angaro kampe. Betsi mielai būtų sudariusi jam kompaniją, bet jai reikėjo būti su vyro draugais, susirinkusiais pasistebėti Džimo drąsumu. Todėl ji tik lakstė iš angaro į tribūną ir atgal. Praeidama pro Smitsoną, ji tarė jam: "pasakykite Džimui, kad ilgai nedelstų ir šoktų. Reikia gi man pagaliau žinoti, ar aš tekėsiu už tamstos, ar ne. Labai negražu iš jo pusės versti mane kankintis nežinia".

Pagaliau orlaivis su Džimu iškilo į padanges. Tūkstančio metrų aukštumoj lakūnas davė Džimui ženklą. Džimas tik užsimerkė ir džiup, kaip miltų maišas, žemyn.

Po kelių akymirkų atsipeikėjęs, Džimas pamatė apačioj savęs skubiai besiartinančią žemę. Jokio vėjelio! ir Džimas nutūpė ant žemės be jokių nemalonių įvykių. Orkestras grojo maršą, šimtas tūkstančių žiūrovų triukšmingai jį sveikino, Betsi, praeidama pro Smitsoną, pasukubom tarė jam: "Atleiskit už apvylimą. Gal sekantį kartą!" — Pribėgusi prie savo vyro ji, užsidengusi nauja meile, norėjo jį apkabinti, bet Džimas nebrangino herojiškos garbės.

— Atsitrauk, Betsi, — karčiu balsu jis tarė jai, — aš pergyvenau tokią baimę, jog dabar nejučiu tau nei lašelio meilės.

Vertė P. Kyb. "L. Ž."

SUNKENYBĖS.

Sunku bent ką pradėti,
Sunku persiprašyti.
Sunku klausyti gero patarimo.
Sunku prisipažinti klaidą.
Sunku suturėti pasisekimą.
Sunku paliauti gerti svaigalus,
Sunku paliauti meluoti.
Sunku paliauti sukti,
Sunku paliauti kortomis lošti.
Sunku paliauti keikti,
Sunku paliauti rūkyti,
Sunku būti mandagiu,
Sunku būti mielaširdingu.
Sunku būti paklusniu,
Sunku būti viršui vėžės,
Sunku atleisti ir užmiršti,
Sunku padirbti gerą iš blogo.
Sunku susilaikyti nuo klaidos.

Ko bijai? Ar virš minėtų sunkenybių? Kovok prieš jas iki paskutinio kraujo lašo! Pergalėtojas tų sunkenybių yra skaitomas vyras — TIKRAS VYRAS.

— A. M. Erikas.

Koklė Liūdas.

SKAMBĖK, DAINUŽE!

O skrisk, skardi dainužė!
Per didį, platų okeaną,
Ten į žaliają giružę,
Kur tėveliai teb'gyvena.

Nunešk, jiems mano džiaugsmą,
Palinksmink, jiems širdužę,
Lai tavęs jie paklauso,
Išgirst' mano dalužę —

Nuskrisk, į tą darželį,
Kur žalios rūtos — pinavijos, . . .
Sesutės pina vainikėlį,
Kur žydi baltosios lelijos.

Pritark, ir tai danužei,
Kur skambą tylų vakarėlį,
Ten kur gėlės žyd' pievužėj,
Ten pas artojėlį. —

Kaunas, 1931 I. 8 d.

L. V. Centro Dvasios Vadas Kun. Pr. Vaitukaitis.

TYRA INTENCIJA.

Senuosius metus baigę ir peržengę naujųjų metų slenkstį, kiekvienas mūsų norėtume ką nors nuopelningo susitaupyti amžinatvėn. Aukščiausiojo mums duotą gyvenimo prailginimo laikotarpį privalome tvarkingai suvartoti. Kad tai padaryti, turime savo naujuose pasizadėjimuose pirmiausiai pasibrėžti savo pažadų lentelėn: "Viską daryti su tyra intencija". Tyrumas intencijos susideda iš atlikinėjimo visų mūsų darbų su vienatiniu motyvu — Dievui įtikti. Išganytojas sako: "Jei tavo akis nepagedus, visas tavo kūnas bus šviesus; bet jei tavo akis netikusi, visas tavo kūnas bus tamsus." (Mat. VI. 22, 23). "Akį" tuose žodžiuose šventi Bažnyčios tėvai suprato reiškiant intenciją, o "kūną" — veikimu (veiksmu). Taigi Viešpats mums sako, jei mūsų intencija bus tyra, tai yra neturėsime kito tikslo kaip tik tai būti tinkamais Jam, tada mūsų darbai bus geri ir tie darbai spindės su skaistybės šviesa. Priešingai, jeigu mūsų veiksmai bus paremti žmogiškais motyvais, tada netik nebus nuopelningi, bet dar gali būti ir nuodėmingi.

Tyra intencija yra tai kaip siela mūsų veiksmy, jina teikia jiems gyvybę ir daro juos maloniais Dievo akyse. Žmoniškai apkainuojant, veiksmo vertė didėja proporcingai idėtam laikui jo atlikime; bet Dievo akyse veiksmo vertė didėja proporcingai tyrumui intencijos su kuria atlikinėjama. — "Viešpats mato širdį."

Šv. Marija Magdalena de Pazzi buvo pratusi sakyti, kad Dievas atlygina už mūsų darbus proporcingai mūsų intencijos tyrumui, Jam įtinkančios. Šv. Augustinas savo raštuose yra pasakęs: "Žiūrėk ne kaip ką žmogus padaro, bet su kokia intencija bei motyvu tą daro." Šventas Ambraziejus taipgi sako: Gero ką padarysi bus atlyginta sulig intencijos, su kuria tai atlieki del Dievo garbės."

Reikia neužmiršti, kad Dievas nereikalauja iš mūsų labai didžių dalykų, bet reikalauja, kad mes tik tai atlikinėdami visą ką turime atlikti, atliktume su tyra intencija. Garbingoji Beatricija, (kuri buvo dvasinėje giminytėje su Šv. Terese), sykį yra pasakiusi: "Jokios prekės negalima palyginti net mažiausiam veiksmui del Dievo atliktam." Jinai gerai suprato tai sakydama, kadangi visi darbai atlikti sutikime su Dievo valia yra tai darbai Dieviškosios meilės, kurie užsipelno amžino atlyginimo. Tyrumas intencijos yra tai kaip kokia dangiška jėga, kuri paprastai geležies šmotelį, paverčia auksu; tai yra, jinau permaino į auksą šventosios meilės net paprasčiausius veiksmus, kaip tai valgymą, poilsį darbus ir net pačią rekreaciją, kuri reikalinga žmogui. Šv. Marija Magdalena de Pazzi buvo nuomonės, kad žmogus, kuris atlikinėja visus veiksmus su tyra intencija mirties valandoje eis tiesiai dangaus karalystėn.

Iš to viso mes matome tikrą svarbą bei vertę tyros intencijos. Dabar tik tai reikia tą tyrą intenciją įgyvendinti mūsų gyvenimo praktikon. Lai toji tyra intencija būna ugdoma mūsų širdyse, kad visą ką mes darome būtų paremta tyros intencijos pamatu. Tuosyk mūsų veiksmai išduos gerų vaisių, bus naudingi visumenei ir nuopelningi mums patiems Dievo akyse.

LAIŠKAS DIEVUI.

Vienas Rumunijos pilietis sumanė parašyti laišką pas... Dievą, prašydamas 1000 lejų (krašto pinigų vardai). Laiške parašė smulkiai apie savo vargingą gyvenimą.

Ant konverto uždėjo šitokį adresą:

— Ponui Dievui. Bukarešte (Rumunijos sostinė vardas) Bukarešto pašte nežinojo ką daryti su tuo laišku. Pagaliau valdininkas liepė nusiųsti tą laišką ministerių pirmininkui. Ministeris pirmininkas gavęs laišką truputį nustebo tokiu keistu adresu, bet jam laišką perskaičius pasidarė kaimiečio gaila. Jis per savo kanceliariją liepė nusiųsti kaimiečiui 500 lei. Neilgai trukus ateina į paštą antras laiškas tokiu pat adresu. Ir vėl paštas siunčia jį ministeriui pirmininkui. Tas atplėšė ir su dideliu susidomėjimu skaito laišką. Jame parašyta:

Gerbiamas, ponas dieve!

Dėkui tau karštai. Gavau vietoj 1000 tik 500 lei tur būt del to, kad pinigai ėjo per kanceliariją to vagies.... kuris pasidalino pusiau su manim.

Ponas Dieve, kitą kartą nesiusk pinigų per tą kanceliariją, nes ir Tave dar apvogę, kaip mane apvogė....

— William.

KODEL EUROPIEČIAI TURI TIK PO VIENĄ ŽMONĄ.

Vienas kolonijoms skiriamas olandų laikraštis aprašo šitokį juokingą atsitikimėlį.

Viena jauną moteris atvyko iš Olandijos į Indijas ir pateko į tokį kraštą, kur dar tebėra poligamija (daugpatystė). Ji padarė vizitą čiabuvių tautelės karaliukui ir meiliai šnekučiavosi su aštuoniomis jo žmonomis. Kai kurios iš jų dar niekad nebuvo mačiusios savo krašte baltaodžio žmogaus, o ypač moteris. Žingeidaudamos, jos žiūrino baltosios viešnios rūbus, glostė plaukus ir odą, kaip ir norėdamos kartais įsitikinti, ar ji kartais baltai nenusidažiusi. Paslui apipylė ją įvairiais klausimais.

— Ar tu turi vyrą? — Turiu — atsakė olandė. — Ar tu moki plaukioti? — Moku. — Ar moki virti? — Žinoma.

— Bet jeigu tave vyras muša, — pasiūdomavo viena iš "karalienių" — ką tu tuomet darai? — Aš jam kertu atgal.

Visos aštuonios "karalienės" nustebusios pažiūrėjo į vieną kitą. Pagaliau iš jų ir sako:

— Aha, dabar mes galų gale žinome, kodel balti vyrai turi tik po vieną žmoną, jie daugiau jų bijo turėti!

M. Radzevičiūtė.

PRAKEIKTAS MALŪNAS

— Matai ten ant kalno epušė? Tai šen, tai ten ji linguojas. Lapai šlama, lyg žydas variokus skambina; kartais girgžda lyg netepti ratai... na, žinia. Kaip visada epušė. Ach! bet ar nemanai kartais, kad tai tikras medis tas štai, kurį rodau, toksai kur tebeauga! kur tau.... tai Archipo malūnas!...

— A... a... a! — vaikai išplėtė akis, sustingsta, širdis, rodos, iššoks iš krūtinės.

Taip epušė stovi sau ir stovi. Kad tai medis būt buvęs, seniai jau nebūt jo likę. Iki pasaulio galo šis malūnas vis mals.

— Žiū... po epušė... zuikis štai aksto. Tai Archipas savo malūną pavėjui suką, sparnus ištaiso, lygina girnas. Štai, kas yra!

— Del ko taip? del ko taip? — klausia vaikai.

— Kodel epušė ne epušė, zuikis ne zuikis?

— O, todel! Buvo Archipas malūnininku, pas šventą Mikalojų. Jau ir paseno, sūnus užaugino, o vis neturtingas tebubuvo.

Taip per visą amžių ir buvo malūnininku. Prisimalti, tai gana prisimalė, nes šventojo ir vėjai klausė, kad tik reikėjo, jie jau ir čia.

Angelai grūdus jam nešė, o jis malė ir išdalindavo tiems, kurie atsinešdavo raštelį iš švento Mikalojaus.

Atsinešdavo raštelį perkaršusios senutės ir alkani našlaičiai ir seneliai vos paslenką, o žiemą girių žvėrys, lyg į savo aruodus, į malūną bėgo, paukšteliai kaip debesys jį aptūpdavo ir ką norėjo, tą ėmės.

Ilgai laikės Archipas, nė grūdelio nepaėmė, nors kartais pavydas krimste jį krimto, ir vaikams neleido... bijojo, kad nepavarytų. O štai sykį ateina pažįstamas malūnininkas ir papasakoja: taip ir taip.

Vėtra nulaužė jo malūno sparnus; nusiminė jis baisiausiai, nes ir Kalėdos čia pat. Kas gi dabar belieka daryti?

Ir prašo: kūmai, užleisk man savo malūną susimalsiu ką turiu ir tau saikelį nupilsiu. Archipas ir žinot nežinojo kas tai per malūnininko saikas.

Pagalvojo, godumas jį apniko ir sutiko.

Vis malė malūnininkas ir malė. Atėjo angelai:

— Ar užtenki grūdų — klausia.

— Užtenku, — sako Archipas.

O kur neužteks, kad jis senius ir našlaičius pavaro, sako: "šventasis liepė nebeduoti". Žvėrimis ir paukščiams smilčių su skiedromis pila. Malūnas užia, vogtus grūdus mala, Archipo saikas vis auga.

Ir mąsto sau Archipas.

— O dabar susimalsiu ko neatsiėmė driskiai, paukščiai nesulesė. Galės sūnus nusipirkti jaučius, žemės, apsirėdyti!... Kas sužinos? O ir tai, kas aš do malūnininkas, visą gyvenimą malu ir nė vieno grūdelio sau nepasilieku. Ir mano daliai šventasis duoda.

Kūmas savo susimalė. Archipas vis dūmojo ir dūmojo. Ir neiškentė — tą naktį — kurią vieni metai kitus pasitinka, prisipylė jis grūdų ir pradėjo malti.

O tais laikais žmonės švėsdavo tą dieną ir tą naktį. Taigi visam pasaulyj tik Archipo malūnas gavo dirbti ir girgždėdamas skundės.

Tuščias buvo ir tamsu, vėjas sparnus daužė, aplink malūną kaip pašėlęs šoko.

Pilna jau skrynčia miltų, pilni maišai. Archipas saujon jų prisisemia trina, uosto ragauja. Per virš godumo buvo jo širdy, lyg menkuose linuose skėrių.

Židiny ugnelė rusena, palei pečių stovi suolas, durys uždarytos. O gi štai žiūri Archipas — ant suolo kažkas sėdi.

Truputį nusigando, nes nieko nelaukė, bet prieina prie svečio.

Senelis elgeta tai buvo, maišais apsikrovęs.

— Ko nori? — bumbtelėjo Archipas.

— Duonos prašau. Juk čia vargšų malūnas.

— Gal ir buvo vargšų, bet jau nebus. Nusipirkau jį brangiai mokėjau. Dabar sau malu.

— O kodel ir šią šventą naktį mali?

— Gal man kas užgins? Kaip noriu taip ir darau.

— Žinia, darai kaip nori. Tau sekas, pasigailėk ir manęs pavargusio. Matai, alkanas esu, nuogas, sušalęs. Duok nors po saujelę iš kiekvieno maišo. Dievo saikelį atiduok pavargėliui.

— Eik po velnių seni! Manai, mažai duonos reikia man ir mano vaikams.

— O dangaus tau ar nebereikia?

— Tai tau senis! Kalba lyg pas Dievą į viešnagę rengtų. Na, kai nueisi, tai pasakyk, kad Archipas malūnininkas prašo, kad Dievas kasdien siųstų vėją jo malūnui sukti. Tai ir viskas.

— Tai ir viskas! — šnibžda senelis ir purto galvą.

Atsistoja ir eina prie girnų.

Ištisia rankas ant skrynios ir sako!

— Ką gi tu mali, malūnininke?

Prieina Archipas, sužiūro ir nusigando.

Skrynios pilnos, bet jose smėlis; pilni aruodai, bet ir ten smėlis.

Žvalgos, o gi visam malūne švinta, o tai tas senelis kaip šimtas žvakių šviečia.

Archipas nori persizėgnoti, bet jo ranka lyg malūno sparnai apsukusi laksto. Norėtų bėgti, bet jo kojos vis aplink bėga ir jis lyg malūnas tik suką, tik suką.

O tas senelis dar sako:

— Malsi, Archipai, iki visur žemė smėlį sumalsi. Malsi iki vėjai liausis putę žemėj. Malsi iki nors vienas vagis žemėj bus. Ši šventoji naktis, kurią išniekinai, bus nuo šiol vagių naktis, dosnia naktimi vadinsis ir vagys, plėšikai ieškos tada sau laimės, kaip tu jos ieškojai, gavai, ko norėjai. Tat malki, malk, malk!...

Sudejavo medžiai, prakeikė žmogų, kurs juos išniekino. Senelis, savo maišus susikrovęs, išėjo, lyg per ledą slinkdamas.

Ugnis išgeso, tamsu pasidarė malūne ir taip tylu, tylu. Tik ant girnų smėlis girgždėjo ir vėjai sparnus trasi su spragilais daužė.

Kitą dieną žiūri žmonės — o gi malūno kaip nebūta; ateina Archipo vaikai — tėvo nebėra.

Seka ant 27 pusl.

By "Moina"

THIS IS A DREAM

Continued from No. 1.

The Parrot was crowded and teeming with students of both sexes as Dick breezed in the next day and pushed his way to the last booth in the long, narrow room. It was partially blocked by a small group arguing strenuously, when he slipped in unnoticed, picked up the freshly painted "Reserved" sign and sailed it into a corner. The two men who were arguing with the waiter stopped short and stared:

"Say," began one, "where do you rate this "reserve" business, anyway?"

"I'm just funny that way", he smiled carelessly. Then, as the other's frown deepened. "Got a great big date with a lil' bittie girl I know," he crooned. "Now give a hard working guy a break and come back in an hour, will you?" The others, mollified, laughed and left him to play with his glass nervously as he waited. He sneaked a glance at his watch and his heart skipped a beat somewhere. He'd better call her, maybe she got lost. He had just made up his mind to go to the telephone when he saw her enter the doorway, and he rose quickly, then stiffened with something approaching horror. She was talking with a man who had evidently come in with her. Not only talking, but as was clearly evident, quarreling bitterly. His mind refused to work; he could do nothing but stare, and then, in a flash it cleared again and he was weak and trembling, his lips dry, his hands cold and sweating. That—that must be Paul, he thought numbly. He had recognized him, as he sought to remember, from the pictures she had shown him, from her descriptions of him. And then he saw Helen coming towards him quickly, and he could only stand motionless and look dazed.

"Darling," she was half-sobbing. "Don't look like that, please." He sat down slowly and watched her curiously as she reached for his hand, holding it tightly.

"I couldn't help it," she went on, rushing her words together. "He found out I was coming here so he followed me down. Said he drove all night so he could take me back today but I've just been telling him that everything is over, that I never want to see him again, that I love you, darling, darling. Won't you believe me?" He gave her his other hand and smiled brokenly.

"Of course," he said simply. "It just gave me a bit of a shock, that's all." Then, as he glanced down the room, he saw Paul seated at a table in front, watching them, and something began to burn queerly inside him.

"You don't intend going back with him, do you?" he snapped.

"Of course not. Ever."

"All right. Do you mind if I go over and knock his block off?" She was startled, but when she spoke, her words were individual carresses to his bruised emotions.

"Please don't, dear. He doesn't mean that much to either of us." Dick shrugged, contemptuously.

"I guess you're right. Shall we eat something?"

When she had decided upon what dessert would be most harmless, and his cool anger had melted before her pleading glances, he leaned over and spoke carelessly.

"I guess we'd better take that canoe trip instead, don't you?" She brightened.

"I think that would be more exciting," she agreed smilingly. His hand closed about hers again as he murmured.

"Happy?" She nodded vigorously, like a child.

"Very."

That's all that counts then. "Oh," he broke off, "here comes Clark, in a hurry for once." They looked up expectantly as Clark glided up, smiling lazily.

"Hello Miss Burtis. Sorry to interrupt, but the President's secretary has been called you half a dozen times in the past two hours, Dick. Said he had to get in touch with you before he left the office at one, as he's got something very important to say that would prove very advantageous to you, or some such rot as that," he ended up apologetically. Dick frowned into space, then looked up at Clark excitedly.

"Good Lord, do you suppose it's a big story Prexy's going to break?"

"That's what it sounded like to me, kid." Dick's fist came down hard on the table.

"I know it, I know it," he shouted. "It's the break I've been waiting for. Gee whiz I've got to snap into it," and as he started to rise, he noticed Helen watching him, wonderingly. "Darling," he spoke quickly, his mind racing. "I've got to go. I've a hunch this is something awfully big, and I can't muff it now. This is my chance, dear, the one big thing I've been waiting for, and if it goes over like I hope it will it'll mean everything in the end. You do understand?" he asked anxiously. She reassured him quickly and he smiled, relieved.

"And you'll wait here for me for half an hour? It won't take longer to get the dope and wire it in."

"I'd wait here much longer than that." He turned abruptly to Clark.

"Why don't you stay here and entertain Helen until I get back?" But Clark shook his head.

"Gee, I can't Dick, I'd enjoy getting a few words in myself, but I've got to get down to the Field House. I'm pitching today." Dick gestured impatiently.

"Oh, gosh, I'd forgotten about the game," and as he stood, undecided, Helen broke in.

"Please don't bother about me, dear. I'll read a book or something. Now run along, and good luck." His face beamed.

"That's great of you, hon. I'll come back a hero and we can finish up our coffee at leisure." He turned to follow Clark out, then inspired, called back, "Read my notebook. It's funny," and chuckling, he strode out. But as the door was closing behind him, he glanced back and saw Paul, still seated at the front table, smoking idly. For one wild moment he hesitated, then, shaking his head grimly, he closed the door and walked briskly across the campus and to the secretary's office.

The announcement of the President's resignation

stunned him. It had come so suddenly, so without warning that he was still bewildered as he glanced down at the copy of the letter in his hand. And then a warm glow swept over him when he recalled the importance of the news he held, what a sensation it would create, and he dashed out of the building and sprinted the four blocks to the Western Union. As he seated himself before a typewriter, he thought of Helen and he felt a swift, sinking sensation, but only for a moment. She'd be glad, too, when she heard, and would easily forgive him for keeping her waiting a whole hour, he argued, but he'd better call her first and tell her the good news. He decided to abandon the typewriter entirely, and reached quickly for the telephone, putting in a long distance call to his Chicago paper. While he waited on one telephone, he called The Parrot on the other and asked to talk to Helen, but his office was ready almost immediately and he scattered his notes before him as he talked briskly.

"This is Amherst from Ann Arbor. I've got something exclusive. Gimme a rewrite man," and as the voice from the other end said "Shoot" he heard the waiter from The Parrot talking in his other ear. He asked the office to wait as he listened with growing impatience to the waiter's voice, then cut in sharply.

"Did you look in the last booth to your right? And she isn't there? Well, page her then. Look all over the place until you find her.... I know damn well it isn't the Ritz, but this is Dick Amherst talking, and I'd appreciate it a lot." He turned back to the other telephone and dictated his story briefly. As he finished, he was told to wait while they checked the copy, then the brusque voice over the wire again.

"Wait a minute. The Old Man wants to talk to you." Dick closed his eyes and smiled confidently as the editor began:

"I've been reading your copy as it came in, Amherst. It's good stuff. Are you sure it's authentic?"

"I'll say it is. The Presidents secretary gave me the dope himself and even gave me a copy of the letter that he mailed to the members of the Board of Regents. The news won't come out until the Regents open their mail in the morning, and this is a complete beat on everybody. You see, Mr. Geldhoff," he went on breathlessly, "I happened to do the President a little favor last year, and knowing my weakness was news hunting, he came back by giving me the advance story and a sure scoop."

"Good boy," barked the editor. "By the way, when do you get through there?"

"In two weeks, sir." Dick's heart was pounding. "I'm not waiting for Commencement, and they'll send my degree on."

"All right. I like your stuff. Now—" but Dick was listening in growing astonishment to the other voice from The Parrot. His face whitened and he choked back a quick sob, then, desperately to the editor:

"What do you mean she isn't there? Oh, my God! Listed, who is this, Tommy? She's got on a—a blue hat, one of those powder blue things, a blue dress with dots on it, you know, black hair, golden—golden hands. Oh, for God's sake Tommy, get her, will you?" Then he heard the editor rasping:

"What do you mean by hanging me on this wire and who do you think you're talking to?" But Dick, completely up in the air now, snapped back:

"I'm trying to get my girl, dammit." The other's voice sputtered and chocked over the wire, then swore lustily:

"Listen here, kid, I've a good job waiting here for you if you'll get some sense and tend to business." Dick swallowed carefully, then exclaimed:

"Gee, thanks a lot, Mr. Geldhoff. I'll be there in two weeks." "He hung up quickly, and turned anxiously to the other telephone. As he listened to Tommy's elaborate explanations, he lurched against the table and slumped into a chair, supporting his head with his other hand. He spoke tonelessly, deliberately:

"You're sure she isn't there?.. Oh... Well, all right... No, don't bother." The receiver slipped from his hand, bounced from the table and pulled the telephone to the floor with a crash. He took no notice of the excited operators nor heeded the worried speculations of the telegraph girls. And then, in a flash he was on his feet again, wide-eyed with excitement, the excitement that comes only with the desperate hope for the last remaining chance, and his hands shook as he pulled the telephone forward, dialing furiously. Why hadn't he thought of it before, he cursed? The League, of course. She had gotten tired and had gone back to her room. Oh, what a silly, blithering fool he was making of himself. He got the wrong number, and he spent two agonizing minutes looking it up. As the League operator answered, he became panic-stricken for a split second, then, pulling himself together with a great effort, he said calmly:

"Miss Burtis, please." He heard the buzz of the other telephone ringing, and a cold chill swept over him as the girl answered:

"She isn't here. She's checked out." His mind was a vacuum, sweeping up wasted things, hopeless, clattering things. He tried to shake it clear, and when he spoke, his voice was cool.

"You're sure she checked out?... A half an hour ago?... Thank you."

He walked back to his house and found it empty. He remembered there was a game on, the last game, and Clark was pitching. Good old Clark, he thought.

He wandered up to his room, and there, on the desk, was a note in her handwriting. He stared at it vacantly for a moment, then, very casually opened it. His mind was certainly occupied with something else, yet several of her phrases leaped before him and seemed to register in spite of that emptiness in his head... "Paul needs me, more than you need me, more than I need you.".....

"I waited a full half hour"... "Forgive me"... He let it drop to the floor aimlessly. Later, he vaguely reasoned, he would pick it up again, and read it through steadily, perhaps even understandingly. Now he smiled, as an idiot smiles, not knowing the cause of his mirth. He lit a cigarette, then tossed it aside, and went out. He walked slowly, but minutes later found him in The Parrot, and he glanced about the deserted room indifferently. Then he was in the last booth again, his head in his arms, laughing, laughing.

"This is a dream," he mumbled between swollen lips. "This is a dream."

He looked up and saw a student waiter watching him.

"Give me a cup of coffee, Stan."

"Sure."

AMBITION

READER, Do you go on critising your neighbor? You say it was his opportunity. Yes, opportunity has something to do with it. Let us dig down deep into the iron clad foundation. You will discover that ambition plays an important part.

Ambition is predominately preeminent, or as Uncle Jack would put it, striving to a successful goal.

Ambition, we will say, is our horse. And the goal is a most alluring fairy. There are good, better, and best horses, and the reverse. So that is responsible for many varied ambitions.

A jockey spends many a day preparing his horse for the final dash. You must prepare this horse—ambition-too. Be sure he is in fine condition for the dash. Estimate the course and do not forget that it will be rough and rocky. As you near the ravine, this misty fairy sails to the other side. Has your ambition the endurance to jump across this ravine? Then it will be an easy matter to have this fairy of power and wealth at your command.

It may consume a heap of your time preparing this ambition. Let us for instance take the school boy. We will take a look at a correlative boy. The result is arithmetic has no terror. Let us go across the aisle. Here we find one who is uncorrelative, plainly saying, lacks the ambition. He will always be asaying, "Confound this ol' 'ritmatic." He thinks that to study is a bore. He has the book, paper and pencil. He is always desiring the plane where the learned professionals roam. He says to himself "I Wish." Why not change wish to will? Quit your desiring! For where there is a will there is a way. It all depends. Has your ambition the endurance to keep abreast?

We all planned to be "Johnny on the spot." Everyone of us expected to deliver the goods and safely land at the goal. Some are executed with genuine determination. There are some of us that fail to attain the height of our ambition.

Here is a tried and tested recipe:

Take ambition and add equal parts of pluck and stick-to-iveness, moderately mixing will result in a superb preparation. In the process of mixing, be careful and for ambitions sake, do not add:

I desire, this or that,

Or I wish,

Or Can't, Can't.

But stand erect and say "I Will."

Ambition and desire are close relatives. We desire a thousand and one things in the course of our lives. Ambition once formed, can not change with every passing thought.

Shakespeare said:

"All's well that end well,

Still the finis is the crown."

KODEL?

Verčiant "Vyties" lapus pasirodo, kad įvairiuose aprašymuose telpančios pavardės visai ne lietuviškai skamba. Juk mes Lietuvos Vyčiai tai kam mainyti savo pavardes ir dangstyti svetimomis plunksnomis. Jei esi vytis, tai reiškia, kad didžiuojies savo lietuvybe. Tai kam ją slėpti po svetima pavarde? — Lietuvaitė.

A REMINDER

As I sit and look at the past,
And the jolly old times I had
With the Club in the past;
And then to think of members,
Who from us have now departed.
Why it is even a shame to remember,
What few we have to the number we had
So let us with the Coming Year,
Find some others just as dear.

— (Just Imagine)

SENŪJŲ METŲ PALIKIMAS.

Pernai mes kitaip galvojom
Nuo nelaimių gintis,
Dabar virsta aukštyn kojom
Visos mūsų mintys.

Manėm po Naujųjų Metų
Mes kitaip gyventi,
Dabar matom — Nauji Metai
Ėmė staiga senti.

Dvi savaiti pagyvenę
Nauji taip įgriso,
Kad jie daro taip, kaip seniai,
Po senovei visa.

— K. Binkis.

Iš skudurų padirba popierą,
Iš popieros padirba pinigų.
Iš pinigų padirba bankas,
Iš bankų padirba skolas.
Iš skolų padirba biednumą,
Iš biednumo darosi skudurai.

— A. M. Erikas.

PRAKEIKTAS MALŪNAS.

Tąsa nuo 25t-o pusl.

Apuokas tup ant epušės ir baisiomis užtemusio-
mis akimis į juosius žiūri. Vėjas aplink medį sniegą
pusto, leikelėsna suka.

Bėga nusigandę žmonės. Sūnūs svetur išėjo, iš-
mirė ir jie ir jų vaikų vaikai, o toji epušė vis stovi.

Nė vieno lapelio ji neprarado, žiemą taip pat jo-
kis nenukrenta, kaba sudžiūvę. Iš to ir gali pažinti,
kad tai prakeiktas medis.

O smiltys aplink vis auga. Rodos pusto vėjas,
išnešioja smėlį, tik štai dar daugiau prinešė, supylė.

Žmonės tenai ir nebesėja. Argi gali smėlis mažė-
ti, ar gali tas prakeiktas malūnas pradingti, Archipas
baigti malę.

Argi neužtenka pasauly išdūkusių vėjų, maža va-
gių, ar nėra dykų smiltynų.

Mato Archipo malūnas kaip praeina visa, kas yra
gera, nepasibaigs bloga, nebent kartu su pasauliu.

Tai matot, vaikeliai, kodel epušė ne epušė, o
zuikis ne zuikis.

Išvertė J. Laurinavičiūtė, "R."

Kas naujo mūsų šeimoje

IŠ LIETUVOS VYČIŲ CENTRO

Centro Valdyba prašo visų Vyčių Kuopų atsiųsti į Centrą žemiau nurodytų asmenų adresus: 1) pirminko, 2) raštininko, 3) išdininko. Be to, visos kuopos yra prašomos atsiųsti Centrai visų savo narių vardus ir adresus, kartu nurodant ar narys ima "Vyty" ar ne. Šias žinias kiekviena kuopa privalo atsiųsti ne vėliau vasario mėn. 15 d. 1931 m.

1931 Metų Naujų Narių Vajaus Pasekmės:

Kaip jau žinote, Centras yra nustatęs tam tikrą tvarką įvertinimui kuopų darbuotės naujų narių prirašinėjime. Štai koks buvo kuopų stovis sausio mėn. 25 d., 1931 m.:

14 kuopa	1	akelė
16 kuopa	10	akelių
17 kuopa	5	akelės
27 kuopa	3	akelės
36 kuopa	4	akelės
112 kuopa	23	akelės

Centras nori dar kartą priminti visiems nariams laikytis Centro nustatytų vajaus taisyklių, nes kitaip galite prarasti daug akelių.

Taigi, mielieji Vyčiai, pirmas Naujų Narių Vajaus mėnuo jau prabėgo. Ne viena kuopa jau surengė puikių vajaus vakarų, bet to negana. Mes kiekvienas turime sau paliepti stoti prie energingesnio darbo. Lai ateinantis mėnuo parodo, kad visi Lietuvos Vyčiai dirba ir dar pusėtinai. Jei jums kas nors neaišku, nieko nelaukdami kreipkitės į mane, I-mą Vice-Pirminką, šiuo adresu: A. LAPINSKAS, 6635 South Sacramento Avenue, Chicago, Ill.

Antanas Lapinskas,
I Vice-Pirm. Centro Valdybos.

VYČIŲ 1931 METŲ VAJUS.

1. Tęsis nuo sausio mėn. 1 d. iki kovo mėn. 4 dienos imtinai.

2. Centro Valdyba skiria sekančias dovanas pasidarbavusioms kuopoms.

- Sidabrinę vazą,
- Skydą,
- Pirmsėdžio plaktuką.

3. Centro Valdyba laikysis sekančios tvarkos. Kuopa už kiekvieną naujai prirašytą narį, kuris užsimokės nario mokesį už pusę metų, gauna vieną akutę (point). Nariai užsimokėję mažiau pusę metų nebus priskaitomi prie vajaus. Visi pinigai ir naujų narių sąrašai turi būti Centre ne vėliau kaip kovo mėn. 4 dieną.

4. Dovanų laimėtojai bus paskelbti kovo mėn. 15 d. "Vytyj", o pačios dovanos bus įteiktos kelių dienų bėgyj.

CHICAGO, ILL.

Kuopa 5.

Nors mūsų parapija nesiskaito kaip viena didžiausių Chicagoj, vienok mūsų jaunimas sudaro gan didelį ir gražų būrelį. Štai, kad ir mūsų basketball ratelis yra antroj vietoj ir nori būtinai iškovoti pirmą. Patys žaidėjai yra labai pavyzdingi vaikinai ir geri lošėjai. Man atrodo, kad mūsų "rooteriai" yra silpnoki. Gerbiamieji 5 kuopos vyčiai ir vytės, ar negalite surasti kelių atliekamų valandų ir atvažiuoti į St. Phillip's Gym, Jackson Boulevard and Kedzie Avenue, ir pritarti saviškiams savo šūkiams?

Vasario mėn. 14 d., 1931 m. Vyčių 5-ta kuopa rengia didžiulę "Valentine Dance" Northwest Masonic Temple, 1547 N. Leavitt St., pusė block'o į pietus nuo North Avenue. Ten, gerbiamieji turėsite progos gražiai pasišokti, o kartu ir pasisėdėti puikiame "Lounging Room". Beto, mes duosime dovanų tiems, kurie turės "Lucky Valentine Number". Taigi, neužmirškite VASARIO 14 DIENOS ir atsilankykite į mūsų šokius, o tikrai jausitės užganėdinti.

Galų gale eina gandai, kad N. P. P. draugija rengia vakarėlį, kuriame žada pastatyti porą veikalėlių — amerikonišką ir lietuvišką. Pritarkime jų darbui, paremdami jas savo atsilankymu.

— Vytė.

KENOSHA, WIS.

Kuopa 38.

Vajus eina pirmyn. Mūsų kuopa kasdien auga po truputį. Mes norėtume, kad visas lietuviškas jaunimas, kuris gyvena šiame miestelyj įstotų į mūsų kuopą.

Dabartiniu laiku, kaip žinote, visi lošia basketball. Mūsų jaunuoliai irgi nesnaudžia — mes šiomet turime net du tymus. Pirmasis tymas žaidžia kas pirmadienis su amerikoniškais tymais, taip vadinamame "city tournament". Antrasis žaidžia su visais kas tik drįsta kibti prieš mus. Žengkite pirmyn ir nepasidukite, vyčiai!

— Pavasaris.

ATHOL, MASS.

Don't think friends that we are not doing anything, it isn't our fault if you never read about us.

A few weeks ago Hartford K. of L. surprised us and called on us for the week-end of December 27, 1930. The fellows and girls bowling teams played a return match with our teams.

We sure enjoyed their visit, especially the girls enjoyed their defeat over Hartford.

Sorry Athol Boys, better luck next time.

— A. H. U.

GARY, INDIANA.

Council 82.

One of the most important meetings held this year, was on January 12, 1931. Being a yearly meeting, new officers were elected, thus as follows:

Peter Pazera, President; A. Slapelis, Vice-President; Mr. Anthony Pazera was re-elected Treasurer; Ann Pazera, Recording Secretary; Justin Duboinis, Financial Secretary; John Kaminskas, Anthony Scrobel and Josephine Auskalnis, Club Correspondents; John Kaminskas Baseball Manager; and not forgetting our Bouncer who is none other than "Frenchie" Milkent. Come on boys and girls, let's give them a big cheer, and co-operate in every way possible to make the coming year an active and prosperous one.

Discussions were made to have a "Bunco Party" on February 17, 1931. A committee has been selected to proceed with the event, who hope and have faith that all our good members will give them a big hand in putting this affair over the top to a tremendous success. So come and bring your girl-friends, boy-friends and chaperons.

What would happen if:—

Joe didn't bring Ann to choir rehearsals?

Pete went on a diet?

"Ohio" would't laugh so much?

"Spade" would't get sore?

If the girls stopped chewing gum at choir rehearsals?

If everyone came to K. of L. meetings and paid their dues?

What do you think of:—

Billy and Ohio broadcasting.

Dolly's "It".

Kaminska's carload

— The Three Democrats.

LAWRENCE, MASS.

A special meeting of the Lawrence chapter of the Knights of Lithuania was called on January 11th, for the election of officers for the new term; the following have been chosen to offices for the ensuing year: Peter Jaskal, re-elected president; Frank Stencis, vice-president; Mildred M. Umpa, financial secretary; Stella Rasnauskas, corresponding secretary; Mary Mikulis, assistant corresponding secretary, and John J. Umpa, treasurer.

Incidentally, it may be a good idea to take this occasion to render a very informal report. Our chapter was only moderately active the past year, having but one dance and two card parties to its credit, which were "fair" successes. (The followers-up, or readers of this publication may have noticed that we never bragged about our affairs in your news columns).

However, at one time our branch was fastly dormant, and like the dawn that must come after the night we are in the midst of a grand awakening, as we are, if the writer may voice her opinion, slowly, but surely commencing to resuscitate.

The New Year means many new leaves, and within the fresh pages of your subsequent news columns, we hope to be found anon.

— M. U.

GOING STRONG

Marquette Council 112.

Though the Marquette K. of L's. have been going strong in the race for new members since the first of the year, Sunday January 25, 1931 they staged a new incentive in their membership drive.

That Sunday afternoon the Nativity B. V. M. auditorium was filled with K. of L. enthusiasts, the merely curious and those who had come to scoff. By the end of the afternoon the enthusiasts were more enthusiastic, the curious, their curiosity gratified, were becoming enthusiastic, and the scoffers remained to marvel.

The cause of this was that the untiring membership drive committee had arranged an afternoon of education and entertainment for those present. The education or better termed enlightenment was furnished to those who knew little or nothing about the Knights of Lithuania. Such well-known speakers as Rev. J. Mačiulionis, Chicago District Spiritual Advisor, Rev. A. Baltutis, Mr. L. Simutis, editor of Draugas, Mr. A. Lapinskas and Mr. Saltimieras eloquently expounded the purpose and the work of the organization together with the necessity of every Catholic, Lithuanian young man and young lady belonging to this organization. All speakers urged the parents to make their sons and daughters see the value of belonging to the Knights of Lithuania.

The entertainment brought to the footlights the talent of Council 112. John Levickas with his accordion was called out several times. Mrs. Ona Juozaitis's clear soprano rang out with the Lithuanian translations of "At Dawning" and "My Hero". Constance Micka sang "Naktis Svajonėms Papuošta."

Constance Micka as "Coquette" with her string of admirers consisting of Vincent Zopelis, Tony Miskinis, Ben. Lemsargis and John Skelly presented the clever pantomime "Coquette".

The climax of the entertainment was the presentation of the comedy "Kurčias Žentas" (The Deaf Son-in-law). Henry Briedis typically portrayed the old father. Tony Miskinis was mirth provoking as the faithful servant, John Skelly took the part of the son-in-law well, and Helen Troy was the young marriageable daughter.

During this afternoon ten new members signed up. Adding these to the previous rather high number Marquette Council is on the way to capture the much coveted silver cup.

— South Side Sal.

BROOKLYN, N. Y.

41 Kuopa.

Lietuvos Vyčių 41 kuopa sulaukė Naujuosius Metus savo naujuosiuose kambariuose. Šiame parengime dalyvavo tik kuopos nariai ir pakviestieji svečiai.

Nors orkestro ir nebuvo, vienok radio ir harmonika tai atstojo. Šokta lietuviškai ir angliškai, ir žaista visoki žaidimai; buvo dalijami užkandžiai ir gėrimai. Dalyvavusieji šiame parengime buvo labai patenkinti. Reikia pažymėti, kad vyčiai turi tokius parengimus dažnai savo kambariuose, kur susirenka beveik visi nariai ir linksmi laiką praleidžia.

Š. m. vasario mėn. 12 d. Lietuvos Vyčių 41 kuopa rengia TĖVŲ VAKARĄ savo kambariuose. Į šį parengimą visi nariai galės atsivesti savo tėvus, arba artimuosius gimines. Čia tėvams bus surengta vakarienė, laike kurios bus dainuojama, juokaujama ir kalbama. Po vakarienės bus šokiai ten pat. Muzikantai — geriausi! Šiuo parengimu norima parodyti tėvams, kas yra vyčiai, ką jie veikia ir t. t. Tas yra svarbu vyčiams ir ypatingai jaunimui, nes vyresniųjų pasitikėjimas daug reiškia jaunimo gyvenime. Tą pavyzdį turėtų ir kiti pasekti.

— A. J. M.

SHEBOYGAN, WIS.

Kuopa 51.

1931 metais sausio mėn. 7 d. bažnytinėje svetainėje įvyko metinis mūsų kuopos susirinkimas. Šiame susirinkime mūsų kuopa susilaukė keturis naujus narius: Moskevičiūtė Estellė, Brussokiūtė Anelė, Abromaitis Jonas, Suprikas Alexandra. Čia pasirodo graži pradžia naujų narių vajui, ir tikimės, kad mūsų nariai pasistengs prirašyti nors po vieną naują narį. Neužmirškite, kad kuopos, kurios prirašys daugiausiai narių, gaus puikias dovanas. Stokime į darbą!

Mūsų kuopą Wisconsin Apskričio seime atstovavo šie asmenys: Adelė Radzevičiūtė, Alphonsas Radzevičius, Pranas Račukaitis ir Jonas Vrubliauskas.

Kuopos valdyba 1931 metams yra ši:

Dvasios Vadas — Kun. P. Garmus;

Pirmininkas — Jurgis Aldauskas;

Vice-Pirmininkas — Alex Skeris;

Raštininkė — Marijona Salvaičiūtė;

Fin. Raštininkė — Julė Jesinskaitė;

Izdininkas — Petras Karčiauskas;

Iždo Globėjai — Viktoras Radzavičius ir Adelė

Valenčiūtė;

Maršalka — Pranas Račukaitis;

Raporteriai — Ona Pikučiūtė ir Pranas Vrubliauskas.

— Narė.

RACINE, WISCONSIN

Do you know that Council No. 123 has begun its second year of life with the coming of 1931? We were organized January 19, 1930, and had a successful year. Despite the "hard times" we have survived and are eager to begin another year.

We had our annual meeting January 7, 1931. Our officers for the ensuing year are:

President — John Jurgaitis;

Vice-President — Charles Yurkievich;

Secretary — Martha Dirkinis

Treasurer — Adele Gudzunus;

Fin. Secretary — Violet Narkis;

Auditor — Josephine Gudzunus;

Sergeant at Arms — Anthony Galiszanski;

Sport Representatives — Thomas Lizdas

— Martha Dirkinis.

We wish them a most successful term.

For our Entertainment Committee we have selected Helen Zickus, Mary Mikulski and Alex Wasilauskis. They have assured us of a very enjoyable year, but

of course nothing can be done without our co-operation. So let's give them a helping hand.

Sometime in the future we are going to have quite an interesting event. A debate! Boys vs. Girls. With a lack of an extensive Lithuanian vocabulary it ought to be educational and entertaining. Educational for those who are not very handy with our mother tongue and quite amusing for those who are. The names of the debaters, the topic and the date will be announced later. Watch for it.

Do you want to help the Council? Come to the meetings regularly. You will miss a lot of things if you don't attend.

A bunco party was held January 11th and there was a fair crowd — but we could take care of more in the future.

Great News!!! A birthday party! Whose? Council No. 123. One year old and quite a healthy infant. January 31st is the "big" day. All members are invited. There is no doubt that you will enjoy yourself.

— Y. K.

OPEN SESAME!

We're warning you now!

Just watch your step;

We're going to be

Full of vigor and pep.

To do things right

And without mishap,

We're going to put

Bridgeport on the map.

We've started now

And are going strong;

'Till we get to the top

It won't be long.

We'll try to accomplish

One grand feat,

And show that Bridgeport

Can't be beat!

The above verse utters the "open sesame" of the activities of Council 16.

Enthusiastically and with new spirit installed by the new officials Council 16 has begun the year's work. At present, a membership drive and a popularity contest are in full swing, the prize being a "loving cup" donated by our Spiritual Director, Rev. A. Martinkus. Who will take possession of the coveted prize? Only time will tell!

The presiding officials for the year 1931 are:

Rev. A. Martinkus, Spiritual Director;

Vincent Norkus, President;

Mitzi Naujokas, 1st Vice-President;

Cecille Knistautas, 2nd Vice-President;

Anna Balchunas, Secretary;

Anna Razbadauskas, Financial Secretary;

Wanda Bartkus, Treasurer;

Anna Kupstis, Trustee;

Frances Garuckas, Trustee.

Introductions are proper

You must confess;

Introducing ourselves,

"The Bridge-portettes."

ŽINUTĖ

LIET. VYČIŲ 4-ta KUOPA
— rengia —

ŠOKIU VAKARĄ
Vasario-Feb. 14 d., 1931 m.

DIEVO APVEIZDOS PARAPIJOS SVET.,
18th ir South Union Avenue
Grieš Gera Orkestra
Kviečiame Visus Atsilankyti

Fourth Annual Semi-Formal

DANCE

— given by —

NEW ENGLAND. K of L.

Saturday Eve., February 7, 1931

PERKIN'S POST BALLROOM

Broadway, So. Boston, Mass.

— Music by —

EUGENE'S SINGING ORCHESTRA
LET'S ALL ATTEND

DAHLIAS AND GLADIOLUS

20 Large Blooming Gladiolus bulbs good varieties. Mixed double Dahlias, good colors \$100 Postpaid.

S. E. KUPSHUN,
29 Fairmount Street,
NASHUA, N. H.

SIMPATIŠKAS, MANDAGUS,
GERESNIS IR PIGESNIS
UŽ KITŲ PATARNAVIMAS

EUDEIKIS PAGRABŲ VEDĖJAI

Didysis Ofisas:

4605-07 South Hermitage Avenue
Tel. Yards 1741 ir 1742

Skyrius: 4447 South Fairfield Avenue

Skyrius: 1410 South 49th Court, Cicero
Tel. Boulevard 3201

Skyrius: 3201 Auburn Avenue
Tel. Cicero 3794

ŽINELĖS

SVARBI CHICAGOS VYČIAMS ŽINIA.

L. V. Chicagos Apskričio kuopų dvasinė puota (bendroji komunikacija) šįmet įvyks kovo mėn. 8-tą d., (sekmadienį po Šv. Kazimiero), Švento Jurgio bažnyčioje, Bridgeporte.

J. M. prelatas kun. M. L. Krušas maloniai sutikęs Chicagos Vyčiams pavesti 9 val. Šv. Mišias, kurias pats J. M. ir celebruosiąs. Per Šventas Mišias, be abejo, bus pakviestas giedoti L. V. "Dainos" choras.

L. V. Chicagos Apskričio valdyba dabar daro planus, kad šių metų L. Vyčių dvasinė puota pasiektų aukščiausio triumfo.

— I. Sakalas.

CHICAGO, ILL. Kun. Urbanavičius, Lietuvos Vyčių Spaustuvės direktorius dabar randasi Šv. Kryžiaus ligoninėje. Gydytojai sako, kad tonsulai jį kamuoja. Duok, Dieve, greitos sveikatos.

RED. ATSAKYMAI. Incognita, prašau prisiųsti savo tikrą pavardę ir adresą. Kitaip tos korespondencijos netalpinsime.

REDAGUOJA . . .

A. L. LAPINSKAS
6635 South Sacramento Ave.

Advertisers Notice:

For advertising rates and space in "Vytis". Call or write:

"VYTIS"

4736 South Wood Street,

Telephone Lafayette 6298

Chicago, Ill.

When you think of installing first class plumbing

JOHN KLEKER PLUMBING CO.

1707 West 47th Street

Phone Yards 5353

BRANCH OFFICE

5330 Archer Avenue

Phone Lafayette 6531
CHICAGO, ILL.

TEL. LAFAYETTE 6298

K of L PRESS

THOMAS SHAMIS, Manager

"PRINTING THE MODERN WAY"

4736 South Wood Street

Chicago

Padek Savo Pinigus ant 6-to Nuošimčio

Už Pinigus Padėtus ant mūsų Augštų Pirmų Morgičių nuošimtis bus mokamas nuo dienos padėjimo

Jeigu jūs norite perkelti savo pinigus iš kitų bankų į šią banką atneškite savo bankinę knygutę pas mus, o mes jūsų pinigus perkelsime su nuošimčiais. Siųskite pinigus į Lietuvą per šią stiprią banką, nes mūsų kainos žemiausios.

KAPITALAS IR PERVIRŠIS \$400,000.00

SAUGIAUSIA VIETA JŪSŲ PINIGAMS.

METROPOLITAN STATE BANK

Po valdžios ir Clearing House Priežiūra

2201 West 22nd Kampas Leavitt Street

Telefonas Yards 1138

Stanley P. Mažeika

GRABORIUS IR
BALZAMUOTOJAS

Moderniška Kopyčia Dovanai
3319 AUBURN AVENUE

Phone Hemlock 0367

JOHN PAKEL & CO.

GENERAL BUILDING CONTRACTOR
AND

REAL ESTATE

2621 WEST 71st STREET

Telephone Yards 3164

ASHLAND STUDIO

M. ZELGIEWICZ, Prop.

PHOTOGRAPHER

WEDDING AND FAMILY GROUPS OUR SPECIALTY

4852 SO. ASHLAND AVENUE

W. J. STANKUNAS

FOTOGRAFAS

Vėstuvių, Gru-
pių ir Šeimynų
Mūsų Speciali-
škus.

3315 South

Halsted St.

Tel. Yards 154

Res. Tel.

Beverly 2300

Garsinkitės
"VYTYJ"

Phone Cicero 1260

Dr. A. J. Gussen

LIETUVIS DENTISTAS

Hours: 10 A. M. to 9 P. M.,
Sundays by Appointment

4847 WEST 14th STREET
CICERO, ILL.

Tel. Canal 6174

Tel. Victory 4088

J. F. RADZIUS

Laidotuvėse patarnauja geriau ir pigiau
negu kitas todėl, kad priklausau prle
grabų išdirbystės.

668 WEST 18th STREET

Skyrius: 3238 SO. HALSTED STREET

P. M. CIBULSKIS

Maliavojimo Kontraktorius

Maliavos, geležinių prekių (hard-
ware), sieninės popieros, malia-
votojams reikmenų. Lan g a m s
užlaidas dirbame sulyg užsakymo.

2334 S. Leavitt St., Chicago, Ill.

SAUGUS BANKAS PER DAUG METŲ

Daugiau kaip 14 metų šis stiprus State ir Clearing House bankas visuomet atmokėjo nuošimčius ant parduotų mortgičių ir aukso bonų. Žmonės pirke morgičius iš Universal State Banko niekad neturėjo laukti, kad gaus nuošimčius arba pripuolančią sumą. Tai buvo visados atlikta į laiką. Daug mūsų tautiečių likosi nuskriaustais, pirkdami morgičius ir bonus didmiestyje, kur šiandieną nei sumos nei nuošimčio negauna. Gerbiamieji, Jums buvo pranešta ir garsinta, kad saugotumės ir klaustumėt rodos kur ir kaip savo sutaupytus centus investuoti. Šiandien lietuviai turėtų didžiulis turėdami ne vieną, bet du atsakančius ir saugius bankus, kur jų visi reikalai gali būti atlikti. Dabar, prie progos yra duodama BRANGIOS DOVANOS depozitoriams Universal State Banke, ir tiems, kurie perkels savo pinigus ant taupymo, netik bus duodama dovana, bet jie gaus ir nuošimtį, kuris bus priskaitomas nuo Sausio mėn. 1 dienos.

UNIVERSAL STATE BANK

3252 South Halsted Street

